

TILANHERRAIN ÄÄNITORVI MAASEUDUN „RAUHOITTAMISESTA”

Joskin sanomalehti „Novoje Vremjalla” on täysin ansaitusti sellainen „maine”, että se on niitä epärehellisimpiä lehtiä, jotka yrittävät olla mukana edullisissa keinotteiluissa, myötäillä hallitusta sekä komentavaa tilanherrojen luokkaa, niin tämän lehden avustaja Menshikov on kaksinkerroin ja kahta suuremmalla syyllä sellaisessa maineessa.

Menshikovin kirjoitusten perusteella useinkin määritellään virheettömästi, mitkä Pietarin virkamies-, kapitalistitai herrasväen „piirit” ovat tilanneet häneltä tämän tai tuon kirjoituksen. Joku aika sitten tältä Menshikovilta oli tilattu kirjoitus „aristokraattisen” Valtakunnan neuvoston puolustamiseksi sen muka suunnitellulta „demokraattiselta” uudistamiselta. Kirjoitus oli ilmeisesti korkeavirkaitten tilanherrapiirien tilaama. Sitä opettavaisempaa on kuulla, mitä tilanherrain äänitorvi sanoo maaseudun paljonpuhuttua „rauhoittamista” koskevasta kysymyksestä.

„Luonani käy melko usein Pietarissa asioitsevia maa-seutulaisia, tilanomistajia ja yhteiskunnallisia toimihenkilöitä”... Näin haastaa Menshikov. Käyvätkö tilanherrat hänen luonaan, vai hänkö käy ylhäissukuisten tilanherrain eteisissä, se on eri kysymys. Joka tapauksessa hän veisaa tilanherrain virttä, ja hänen kirjoituksensa arvo onkin vain siinä, että sen mukaan voidaan tutustua tilanherrain avoimiin puheisiin.

„Jos uskotaan heitä, ja miksipä emme luottaisi heihin”, tilanherrain äänitorvi jatkaa, „niin vuosien 1905—1906 Pugatshevinkin kapinaliike²⁵⁹ ei ole suinkaan sammunut. Se on vaimentunut, se on saanut toisia, vähemmän meluisia muotoja, mutta jatkaa tuhoisaa työtään. Talonpojat eivät tosin kulje entiseen tapaan kokonaisina joukkoina hevoskuormakaravaaneineen ryöstämässä tilanomistajien kar-

tanoita ja polttamassa niitä. Mutta tuhopoltot jatkuvat silti lakkaamatta — missä poltetaan talo, missä riihi, vaja, jyväättä, viljapieleksiä ja -kekoja. Mitä sietämättömin, mitä järjettömin syönnösvahinkojen aiheuttaminen jatkuu... Parlamenttikautemme seitsemän vuoden aikana ei taistelussa maaseutuanarkiaa vastaan ole edistytty askeltakaan.”

Näin kirjoittaa Menshikov „Novoje Vremjassa”. Hän on nähtävästi saanut tilauksen valmistaa „yleistä mielihpidettä” uusiin toimenpiteisiin „hulinoitsijain”, kuten mustasotnialais- ja lokakuulaisleirissä tavataan sanoa, vainoamiseksi ja rankaisemiseksi. Mutta tilausta täyttääsään tilanherrain palkkarenki löpöttelee julki tilanherrain todelliset mielialat ja heidän levottomuutensa todelliset syyt.

Kirjoittakaamme muistiin ja painakaamme mieleen, että tilanherrat aikovat uusien rangaistuslakien ja -määräysten turvin ryhtyä taistelemaan vuosien 1905—1906 „Pugatshevin kapinaliikettä” vastaan, joka ei ole suinkaan sammunut, vaan on saanut toisia muotoja.

Vain eräs seikka on hieman kummallinen. Vuonna 1905 ja 1906 hallitus ja yhdistyneen aateliston neuvosto²⁶⁰ vakuuttivat itselleen ja toisille, että „Pugatshevin kapinaliike” oli tulos kyläyhteisöllisestä maanomistuksesta ja siitä, ettei maan yksityisomistuslaitos ollut talonpoikain keskuudessa kyllin kehittynyt. Nyt ovat kaikki hallituksen asiamiehet, kaikki hallituspuolueet ja -lehdet jankuttamalla jankuttaneet, että kyläyhteisö luhistuu ja hajoaa, että uusi maankäyttöjärjestys ja maan yksityisomistuksen juurruttaminen menestyy „valtavasti” talonpoikaiston keskuudessa. Mutta jos niin on laita, niin „Pugatshevin kapinaliikkeen”, joka oli muka kyläyhteisön aiheuttama, olisi pitänyt sammuttaa. Ja koska se „ei ole suinkaan sammunut”, niin kuin tilanherrat vakuuttavat Menshikovin suulla, niin kysymys ei siis ole lainkaan kyläyhteisöstä. Paljonpuhuttu „uuden maankäyttöjärjestyksen” menestykset ovat siis pelkkää tarua.

Tilanherrojen kehuman politiikan vararikko on joka tapauksessa ilmeinen.